

BOLETIN OFICIAL ECLESIASTICO

del

OBISPADO DE MALLORCA.

PARTE OFICIAL.

El M. I. Sr. Gobernador Eclesiástico del Arzobispado de Santiago de Cuba, Sede Vacante, ha remitido á nuestro Excmo. é Ilmo. Prelado para su insercion en el Boletin de esta diócesi el siguiente anuncio:

**GOBIERNO ECLESIASTICO DEL ARZOBISPADO
DE SANTIAGO DE CUBA.**

Secretaría.

Necesitándose para el Colegio Seminario Conciliar de S. Basilio el Magno de este Arzobispado, seis profesores que sean Presbíteros ó que estén en disposicion de serlo dentro de seis meses á contar desde esta fecha, que estén graduados por lo menos de Bachilleres en la Facultad de Filosofía, tres de ellos en la seccion de Ciencias y los otros tres en la de Letras y que tengan además el *Exeat* y *Comendaticias* de su Ordinario; se ruega á los que se encuentren en las referidas condiciones, y deseen enterarse de las ventajas que se ofrecen á los que intenten obtener dichas plazas, que se dirijan á D. Vicente Alfonso, Cura párroco de término de Santa Catalina en Valencia quien está encargado para gestionar sobre este asunto, y tiene las instrucciones convenientes para obviar los obstáculos

que pudieran presentarse respecto del pasage.

El mismo párroco se halla tambien completamente autorizado para facilitar el embarque de los jóvenes que hubieren cursado y probado en algun Seminario Conciliar por lo menos cuatro años de Sagrada Teología y quisieren venir á este Arzobispado, trayendo la documentacion necesaria y licencia *in scriptis* de su Prelado, á ordenarse con el título canónico que se les proporcionará, previo exámen *ad curam animarum*.

Lo que se hace saber de orden del Sr. Gobernador. Ecco. Vicario Capitular *Sede Vacante*, para los fines oportunos.—Santiago de Cuba 6 de Junio de 1871.—El Srío. Canónigo Penitenciario Ldo. Ciríaco Sancho.

DECRETO PONTIFICIO

DECLARANDO Á S. ALFONSO MARIA DE LIGORIO DOCTOR DE LA IGLESIA.

DECRETUM URBIS ET ORBIS.

Inter eos qui fecerunt, et docuerunt, quosque Dominus Noster Iesus Christus magnos fore vocavit in regno cælorum, merito recensendus est Sanctus Alphonsus Maria de Ligorio, congregationis á Sanctissimo Redemptore institutor, et Sanctæ Agathæ Gothorun Episcopus. Hic virtutum omnium exemplam faciens veluti lucerna supra candelabrum posita omnibus christifidelibus, qui in domo Dei sunt, adeo illuxit, ut jam inter cives sanctorum et domesticos Dei fuerit relatus. Quod autem sancta operatione complevit, verbis etiam et scriptis docuit. Siquidem ipse errorum tenebras ab incredulis et jansenianis late diffusis doctis operibus, maximeque theologiæ moralis tractationibus dispulit atque dimovit. Obscura insuper dilucidavit, dubiaque declaravit, cum inter implexas theologorum, sive laxiores sive rigidiores sententias, tutam straverit viam, per quam christifidelium animarum modera-

tores inofenso pede incedere possent. Simulque Immaculatæ Deiparæ Conceptionis, et Summi Pontificis ex-cathedra docentis infallibilitatis doctrinas accurate illustravit ac strenue asseruit, quæ postea ævo hoc nostro dogmaticæ declaratæ sunt. Scripturarum denique ænigmata reseravit tum in asceticis lucubrationibus, cælesti quadam suavitate refertis, tum in saluberrimo quodam commentario, quo psalmos et cantica in divino officio a clericis recitanda adeo eorum pietatem fovendam et mentem erudiendam explanavit. Summam Alphonsi sapientiam jam demiratus fuerat Pius septimus, sa. me. eumque commendaverat quia *voce et scriptis in media sæculi nocte errantibus viam justitiæ ostendit, per quam possent de potestate tenebrarum transire in Dei lumen et regnum*. Neque minori laude *invisitatum vim, copiam varietatemque doctrinæ* in libris ab ipso conscriptis prosequutus est alter Summus Pontifex Gregorius XVI, sa. me. in Litteris decretalibus, quibus Alphonso majores celitum honores tribuebantur.

Verum temporibus hisce nostris adeo sapientiam ejus enarrant gentes, et laudem ejus enuntiat Ecclesia, ut plurimi Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, fere omnes totius orbis sacrorum Antistites, supremi religiosorum Ordinum Moderatores, insignium Academiarum Theologi, illustria Canonicorum Collegia, et docti ex omni cætu viri supplices libellos Sanctissimo Domino Nostro Pio IX Pontifici Maximo porrexerint, quibus communia exposuere vota, ut Sanctus Alphonsus Maria de Ligorio, Doctoris Ecclesiæ titulo honoribusque cohonestaretur. Sanctitas Sua, preces benigne excipiens, gravissimum hujusmodi negotium de more Sacrorum Rituum Congregationi expendendum commisit. Itaque in Ordinariis Comitibus ad Vaticanas Redes infrascripta die collectis, Emi. et Rmi. Patres Cardinales sacris tuendis Ritibus Præpositi, audita relatione Emi. et Rmi. Cardinalis Constantini Patrizi, Episcopi Ostiensis et Veliternensis, Sacri Collegii Decani, eidem S. Congregationi Præfecti, causæque ponentis, consideratis

animadversionibus R. P. D. Petri Minetti, Sanctæ Fidei promotoris, Patroni causæ responsis; necnon theologorum pro veritate sententiis; omnibus denique severissime hinc inde libratis, unanimi consensu rescribendum censuerunt: *Consulendum Sanctissimo pro concessione seu declaratione et extensione ad universam Ecclesiam tituli Doctoris in honorem Sancti Alphonsi Mariæ de Ligorio, cum Officio et Missa jam concessis; addito: Credo, Antiphona ad Magnificat in utrisque Vesperis: O Doctor! ac Lectionibus I Nocturni: Sapientiam, et VIII Responso-rio; In medio Ecclesiæ. Die 11 martii 1871.*

Postmodum facta horum omnium et singulorum eidem Sanctissimo Domino Nostro Pio Papæ IX, per infrascriptum, ipsius S. Congregationis rescriptum adprobavit; ac desuper generale decretum urbis et orbis expediri mandavit, die 25 iisdem mense, et anno.—C. Episcopus Ostien. et Velitern. *Card. Patri-zi*, S. R. C. Præfec.—Loco ✠ sigilli.—*D. Bartolini*. S. R. C. Secretarius.

(*B. E. de Salamanca.*)

DECRETO DE LA SAGRADA CONGREGACION DE RITOS

SOBRE LA CELEBRACION DE LA MISA CANTADA DE **REQUIEM**

NO ESTANDO PRESENTE EL CADÁVER.

GRANATEN.

Ab expositis huic S. Sedi á Rmo. Dño. Archiepiscopo Granaten., in postrema ad Sacram Congregationem Concilii status Ecclesiæ eidem commissæ, apparet Ecclesias illius Archidioceseos, pro celebrandis Missis *de Requiem* cum cantu in die obitus seu depositionis defuncti, absente corpore, attentis gubernii civilis præscriptionibus, in iisdem ferme circumstantiis versari quæ locum dederunt decretis á S. Rituum Congregatione latis in Florentina die 25 Aprilis, et in Tuden. die 7 Septembris 1816, ad dubium 43. Quum autem idem Archiepiscopus, ne defuncti suffragiis priventur, á Smo. Dño. Ntro,

Pio Papa IX suppliciter postulasset, ut privilegia alias in similibus casibus concessa ad suam Diocesim extendere dignaretur, Santissimus idem Dominus mandavit, ut ejusdem preces á Sacra Congregatione Concilii ad hanc Sacrorum Rituum transmitterentur. Sanctitas porro sua, audita relatione ab infrascripto Secretario facta, indulgit ut decreta in Florentina et in Tuden. superius memorata serventur etiam in Archidiœcesi Granatensi. Itaque in Ecclesiis Archidiœcesis ipsius cantari poterit Missa *de Requiem* ut in die obitus, cum absoluteione et precibus, quæ in die obitus fieri et recitari solent, quatenus defuncti cadaver adhuc insepultum, qua decet religione, servetur in loco decenti proximiori Ecclesiæ, quibus diebus rubricæ hanc Missam, corpore præsentem, cum cantu celebrare permittunt, apposito tamen in Ecclesia lodicis seu nigri panni signo ab eo diverso quod in anniversario adhibetur, ut fideles intelligant Missam hisce diebus offerri in expiationem animæ illius defuncti, cujus corpus terræ adhuc traditum non fuit, et Ecclesiæ precibus etiam proprias adjungant. Quod si defuncti corpus sepultum jam fuerit, celebrari poterit una Missa cantata, ut in die obitus seu depositionis, cum absoluteione et precibus, ut supra, singulis diebus, quibus non occurrit duplex primæ vel secundæ classis, aut festum de præcepto servandum. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 10 Novembris 1870.—*C. Episcopus Ostien. et Velitern.* CARDIN. PATRIZZI, S. R. C. Præfectus. —*D. Bartolini*, S. R. C. Secretarius.

(*B. E. de Sevilla.*)

Testo latino de la Encíclica de S. S. Pio IX cuya version castellana se publicó en el último número de este Boletín.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PII

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE IX.

EPISTOLA ENCYCLICA

AD OMNES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS,
EPISCOPOS ALIOSVE LOCORUM ORDINARIOS GRATIAM
ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

PIUS PP. IX.

VENERABILES PRATRES:

SALUTEM ET APOSTÓLICAM BENEDICTIONEM.

Ubi Nos arcano Dei consilio sub hostilem potestatem redacti tristem atque acerbam vicem huius Urbis Nostrae et oppressum armorum invasiónem civilem apostolicae Sedis Principatum vidimus, iam tum datis ad Vos litteris die prima Novembris anno proxime superiori, Vobis ac per Vos toti orbi catholico declaravimus qui esset rerum Nostrarum et Urbis huius status, quibus obnoxii essemus impiae et effrenis licentiae excessibus; et ex supremi officii Nostri ratione coram Deo et hominibus salva ac integra esse velle iura Apostolicae Sedis testati sumus, Vosque et omnes dilectos filios curis vestris creditos fideles ad divinam Maiestatem fervidis precibus placandam excitavimus. Ex eo tempore mala et calamitates quas prima illa luctuosa experimenta Nobis et huic Urbi praenunciabant, nimium vere in apostolicam dignitatem et auctoritatem, in Religionis morumque sanctitatem, in dilectissimos subditos Nostros redundarunt. Quin etiam, Venerabiles Fratres, conditionibus rerum quotidie ingravescentibus, dicere cogimur Sancti

Bernardi verbis: «initia malorum sunt haec; graviora timemus» (1). Iniquitas enim viam suam tenere pergit et consilia promovet, neque iam valde laborat ut velum obducat operibus suis pessimis quae latere non possunt, atque ultimas ex conculcata iustitia, honestate, religione exuvias referre studet. Has inter angustias, quae dies Nostros amaritudine complent, praesertim dum cogitamus quibus in dies periculis et insidiis fides et virtus populi Nostri subiicitur, eximia merita vestra, Venerabiles Fratres, et dilectorum Nobis fidelium quos cura vestra complectitur, sine gratissimo animi sensu recolere aut commemorare non possumus. In omni enim terrarum plaga exhortationibus Nostris admirabili studio respondententes Christifideles Vosque duces et exempla sequuti, ex infausto illo die expugnatae huius Urbis assiduis ac ferventibus precibus institerunt, et seu publicis atque iteratis supplicationibus, seu sacris peregrinationibus susceptis, seu non intermisso ad Ecclesias concursu, et ad sacramentorum participationem accessu, sive praecipuis aliis christianae virtutis operibus, ad thronum divinae clementiae perseveranter adire, sui muneris esse putarunt. Neque vero haec flagrantia deprecationum studia amplissimo apud Deum fructu carere possunt. Multa immo ex iis iam profecta bona etiam alia, quae in spe et fiducia expectamus, pollicentur. Videmus enim firmitatem fidei, ardorem caritatis sese in dies latius explicantem, cernimus eam sollicitudinem in Christifidelium animis pro huius Sedis et supremi Pastoris laboribus et oppugnationibus excitatam quam Deus solus ingerere potuit, ac tantam perspicimus unitatem mentium et voluntatum, ut a primis Ecclesiae temporibus usque ad hanc aetatem numquam splendidius ac verius dici potuerit quam his diebus nostris, multitudinis credentium esse cor unum et animam unam (2). Quo in spec-

(1) Epist. 243.

(2) Act. 4, 32.

taculo virtutis silere non possumus de amantissimis filiis Nostris huius almae Urbis civibus, quorum ex omni fastigio atque ordine amor erga Nos et pietas itemque par certamini firmitas luculentem eminebat atque eminet, neque solum maioribus suis digna sed aemula animi magnitudo. Deo igitur misericordiam inmortalem gloriam et gratiam habemus pro vobis omnibus, Venerabiles Fratres, et pro dilectis filiis Nostris Christifidelibus, qui tanta in vobis, tanta in Ecclesia sua operatus est et operatur, effecitque ut, superabundante malitia, superabundaret gratia fidei, caritatis et confessionis. «Quae est ergo spes Nostra et gaudium Nostrum et corona gloriae? Nonne vos ante Deum? Filius sapiens gloria est Patris, Beneficiat itaque vobis Deus et meminerit fidelis servitii et pie compassionis et consolationis et honoris, quae sponsae Filii eius in tempore malo et in diebus afflictionis suae exhibuistis et exhibetis» (1).

Interea vero subalpinum. Gubernium dum ex una parte Urbem properat Orbi facere fabulam (2), ex altera ad fucum catholicis faciendum et ad eorum anxietates sedandas, in conflandis ac struendis futilibus quibusdam immunitatibus et privilegiis quae vulgo *guarentigie* dicuntur, elaboravit eo consilio ut haec Nobis sint in locum civilis principatus, quo Nos longa machinationum serie et armis parricidalibus exiit. De hisce immunitatibus et cautionibus, Venerabiles Fratres, iam Nos iudicium Nostrum protulimus, earum absurditatem, versutiam ac ludibrium notantes in Litteris die 2 Martii pr. pr. datis ad Venerabilem Fratrem Nostrum Constantinum Patrizi Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, sacri Collegii decanum ac Vicaria Nostra potestate in Urbe fungentem, quae typis impressae protinus in lucem prodierunt.

Sed quoniam subalpini Gubernii est perpetuam turpemque simulationem cum impudenti contemp-

(1) S. Bern. ep. 238. et 130.

(2) S. Bern. ep. 243.

tu adversus Pontificiam Nostram dignitatem et auctoritatem coniungere, factisque ostendit Nostras protestationes, expostulationes, censuras pro nihilo habere; hinc minime obstantes iudicio de praedictis cautionibus a Nobis expresso, illarum discussionem et examen apud supremos Regni Ordines urgere et promovere non destitit, veluti de re seria ageretur. Qua in discussione cum veritas iudicii Nostri super illarum cautionum natura et indole, tum irritus hostium in velanda earumdem malitia et fraude conatus luculenter apparuit. Certe, Venerabiles Fratres, incredibile est, tot errores catholicae fidei ipsisque adeo iuris naturalis fundamentis palam repugnantes, et tot blasphemias, quot ea occasione prolatae sunt, proferrî potuisse in media hac Italia, quae semper catholicae Religionis cultu et Apostolica Romani Pontificis Sede potissimum gloriata est et gloriatur, et revera, Deo Ecclesiam suam protegente, omnino alii sunt sensus, quos reipsa fovet longe maxima Italarum pars, quae novam hanc et inauditam sacrilegii formam Nobiscum ingemit ac deplorat et insignibus ac in dies maioribus suae pietatis argumentis officiisque Nos docuit uno se esse spiritu et sensu cum caeteris Orbis Fidelibus consociatam.

Quapropter Nos iterum hodie ad Vos voces Nostras convertimus, Venerabiles Fratres, et quamquam Fideles vobis commissi sive litteris suis sive gravissimis protestationum documentis aperte significaverint quam acerbe ferant eam qua premimur conditionem et quam longe absint ut iis eludantur fallaciis quae cautionum nomine teguntur; tamen Apostolici Nostri Officii munus esse ducimus ut per Vos toti Orbi solemniter declaremus, non modo eas quae cautiones appellantur quaeque Gubernii Subalpini curis perperam cusae sunt, sed, quicumque tandem sint, titulos, honores, immunitates et privilegia et quidquid cautionum seu *guarentigie* nomine veniat, nullo modo valere posse ad adserendum expeditum liberumque usum divinitus Nobis traditae potestatis et ad tuendam necessariam Ecclesiae libertatem.

His ita se habentibus, quemadmodum pluries declaravimus et professi sumus, Nos absque culpa violatae fidei iuramento obstrictae nulli adhaerere conciliationi posse quae quolibet modo iura Nostra destruat aut inminuat quae sunt Dei et Apostolicae Sedis iura; sic nunc ex debito officii Nostri declaramus nunquam Nos admissuros aut accepturos esse nec ullo modo posse, excogitatas illas á Gubernio Subalpino cautiones seu *guarentigie* quaecumque sit earum ratio, neque alia quaecumque sint eius generis et quocumque modo sancita, quae specie muniendae Nostrae sacrae potestatis et libertatis Nobis oblata fuerint in locum et substitutionem civilis ejus principatus quo divina providentia sanctam Sedem Apostolicam munitam et auctam voluit, quemque Nobis confirmant tum legitimi inconcussique tituli, tum undecim et amplius saeculorum possessio. Plane enim cuique manifesto pateat necesse est quod, ubi Romanus Pontifex alterius Principis ditione subiectus foret, neque ipse revera amplius in politico ordine suprema potestate praeditus esset, neque posset, sive persona eius sive actus Apostolici ministerii spectentur, sese eximere ab arbitrio illius, cui subesset, imperantis, qui etiam vel haereticus vel Ecclesiae persecutor evadere posset aut in bello adversus alios Principes vel in belli statu versari. Et sane, ipsa haec concessio cautionum, de quibus loquimur, nonne per se ipsa luculentissimo documento est, Nobis quibus data divinitus auctoritas est leges ferendi ordinem moralem et religiosum spectantes Nobis, qui naturalis ac divini iuris interpretes in toto orbe constituti sumus, leges imponi, easque leges, quae ad regimen universae Ecclesiae referuntur, et quarum conservationis ac executionis non aliud est ius quam quod voluntas laicarum potestatum praescribat ac statuatur? Quod autem ad habitudinem pertinet inter Ecclesiam et Societatem civilem, optime nostis, Venerabiles Fratres praerogativas omnes et omnia auctoritatis iura ad regendam universam Ecclesiam necessaria Nos in per-

sona Beatissimi Petri ab ipso Deo directe accepisse, immo praerogativas illas ac iura, aequae ac ipsam Ecclesiae libertatem, sanguine Iesu Christi parta fuisse et quaesita, atque ex hoc infinito divini sanguinis eius pretio esse aestimanda. Nos itaque male admodum, quod absit, de divino Redemptoris Nostri sanguine mereremur, si haec iura Nostra, qualia praesertim nunc tradi vellent adeo diminuta ac turpata, mutuaremur à Principibus terrae. Filii enim, non domini Ecclesiae sunt Christiani Principes; quibus apposite inquebat ingens illud sanctitatis et doctrinae lumen Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus: «ne putetis vobis Ecclesiam Dei quasi domino ad serviendum esse datam, sed sicut advocato et defensori esse commendatam; nihil magis diligit Deus in hoc mundo quam libertatem Ecclesiae suae (1).» Atque incitamenta eis addens alio loco scribebat: «nunquam aestimetis vestrae celsitudinis minui dignitatem, si Sponsae Dei et Matris vestrae Ecclesiae amatis et defenditis libertatem, ne putetis vos humiliari si eam exaltatis, ne credatis vos debilitari si eam roboratis. Videte, circumspicite; exempla sunt in promptu, considerate Principes qui illam impugnant et conculcant ad quid proficiunt, ad quid deveniunt satis patet, non eget dictu. Certe qui illam glorificent, cum illa et in illa glorificabuntur (2).

Iamvero ex iis quae alias ad vos, Venerabiles Fratres, et modo a Nobis exposita sunt, nemini profecto obscurum esse potest, iniuriam huic S. Sedi hisce acerbis temporibus inlatam in omnem Christianam Rempublicam redundare. Ad omnem enim, uti aiebat S. Bernardus, spectat Christianum iniuria Apostolorum, gloriosorum scilicet Principum terrae; et cum pro Ecclesiis omnibus, uti inquebat praedictus S. Anselmus, Romana laboret Ecclesia, quisquis ei sua aufert, non ipsi soli sed Ecclesiis

(1) Ep. 8, 1. 4.

(2) Ep. 12, 1. 4.

omnibus sacrilegii reus esse dignoscitur (1). Nec profecto ulli dubium esse potest quin conservatio iurium huius Apostolicae Sedis eum supremis rationibus et utilitatibus Ecclesiae universae et cum libertate Episcopalis ministerii vestri arctissime conjuncta sit et illigata.

Haec omnia Nos, ut debemus, reputantes et cogitantes, iterum confirmare constanterque profiteri cogimur, quod pluries Vobis Nobiscum unanimiter consentientibus declaravimus, scilicet civilem Sanctae Sedis Principatum Romano Pontifici fuisse singulari divinae Providentiae consilio datum illumque necessarium esse ut idem Romanus Pontifex nulli unquam Principi aut civili Potestati subiectus supremam universi Dominici gregis pascendi regendique potestatem auctoritatemque ab ipso Christo Domino divinitus acceptam per universam Ecclesiam plenissima libertate exercere ac maiori eiusdem Ecclesiae bono, utilitati et indigentis consulere possit. Id vos, Venerabiles Fratres, ac vobiscum Fideles vobis crediti probe intelligentes, merito omnes ob causam Religionis, iustitiae et tranquillitatis, quae fundamenta sunt bonorum omnium, commoti estis, et digno spectaculo fidei, caritatis, constantiae, virtutis illustrantes Ecclesiam Dei ac in eius defensionem fideliter intenti, novum et admirandum in annalibus eius exemplum in futurarum generationum memoriam propagatis. Quoniam vero misericordiarum Deus istorum bonorum est auctor, ad ipsum elevantes oculos, corda et spem Nostram Eum sine intermissione obsecramus, ut praeclaros vestros et fidelium sensus, et communem pietatem, dilectionem, zelum confirmet, roboret, augeat; Vosque item et commissos vigilantiae vestrae populos enixe hortamur ut in dies firmiter et uberius quo gravius dimicatio fervet, Nobiscum clametis ad Dominum, quo ipse propitiationis suae dies maturare dignetur. Efficiat Deus

---

(1) Ep. 42, 1. 3.

ut Principes terrae quorum maxime interest, ne tale usurpationis quam Nos patimur exemplum in perniciem omnis potestatis et ordinis statuatur et vigeat, una omnes animorum et voluntatum consensione iungantur, ac sublatis discordiis, sedatis rebellionum perturbationibus, disiectis exitiis sectarum consiliis, coniunctam operam navent ut restituantur huic S. Sedi sua iura et cum iis visibili Ecclesiae Capiti sua plena libertas, et civili societati optata tranquillitas. Nec minus, Venerabiles Fratres, deprecatione vestra et Fidelium apud divinam clementiam exposcite, ut corda impiorum, coecitate mentium depulsa, ad poenitentiam convertat antequam veniat dies Domini magnus et horribilis, aut reprimendo eorum nefanda consilia ostendat quam insipientes et stulti sunt qui pertram á Christo fundatam evertere et divina privilegia violare conantur (1). In his precibus spes Nostrae firmiter in Deo consistant. «Putatisne avertere poterit Deus aurem a carissima Sponsa sua, cum clamáverit stans adversus eos qui se angustia verunt? Quomodo non recognoscet os de ossibus suis et carnem de carne sua imo vero iam quodammodo spiritum de spiritu suo? Est quidem nunc hora malitiae et potestas tenebrarum. Ceterum hora novissima est et potestas cito transit. Dei virtus et Dei sapientia Christus Nobiscum est qui et in causa est. Confidite, ipse vicit mundum (2).» Interim vocem aeternae veritatis magno animo et certa fide sequamur quae dicit: pro iustitia agonizare pro anima tua, et usque ad mortem certa pro iustitia, et Deus expugnabit pro te inimicos tuos (3).

Uberrima demum coelestium gratiarum munera Vobis, Venerabiles Fratres, cunctisque Clericis Laicisque fidelibus cuiusque Vestrum curae concreditis a Deo ex animo adprecantes, praecipuae Nos-

(1) S. Greg. VII ep. 6. 1. 3.

(2) S. Bern. Ep. 126. n. 6. et. 14.

(3) Eccli. 4 33.

trae erga Vos atque Ipsos intimaque charitatis
pignus Apostolicam Benedictionem Vobis iisdem-
que dilectis Filiis peramentem impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die decimaquin-
ta Maii anno Domini MDCCCLXXI.

Pontificatus Nostri Anno vicesimo quinto.

CRÓNICA DE LA DIÓCESI.

Día 3 de Junio sábado de las cuatro tómporas de la Sma. Trinidad el Ilmo. y Rmo. Obispo de Menorca Sr. D. Mateo Jaume celebrando órdenes mayores en la Iglesia del Convento de Capuchinas de esta ciudad confirió el Subdiaconado á los siguientes acólitos:

D. Jaime Ferrer tit. de Palma page familiar de S. E. el Obispo de esta diócesi.

D. Matias Compañy id. id.

D. José Oliver titular de Sóller, id.

D. Rafael García titular de Las Salinas.

D. Martin Cifre id. de Pollensa.

D. José Tarongí id. de Palma.

D. Juan Bauzá id. de Felanitx.

D. Francisco Forteza id. de Palma.

D. Bernardo Mojer id. de Llummayor.

D. Jaime Ramon id. de Felanitx.

D. Ignacio Tarongí id. de Palma.

D. José Cañellas id. de Calviá.

Fueron tambien promovidos el mismo dia al presbiterado los siguientes diáconos.

D. Miguel Maimó titular de Felanitx.

D. Juan Aloy id. de Pollensa.

D. Sebastian Llull id. de Manacor.

D. Jorge Martorell id. de Caimari.

D. Bartolomé Villalonga id. de Palma.

Día 1.º de Julio fué nombrado para una coadjutoria vacante en la parroquia de Sineu el presbítero D. Guillermo Roig.

NECROLOGÍA.

Dia 7 de Mayo falleció en Porreras el presbítero titular de aquella iglesia D. Gabriel Sitjar y Oliver á la edad de 73 años y 3 meses.

Dia 9 del mismo falleció en la Alquería blanca el presbítero natural de Buñola D. Hilarion Bujosa á la edad de 72 años y 6 meses.

Dia 16 del propio mes falleció en Alaró el presbítero beneficiado en aquella iglesia D. José Simonet á la edad de 74 años y 9 meses.

Dia 16 de Junio falleció en Sóller el Pro. D. Arnaldo Palou y Tous obtentor de una capellanía, á la edad de sesenta y cinco años.

Dia 2 de Julio falleció en Pollensa D. Miguel Amengual y Font Pro. titular de la misma á la edad de noventa años y diez meses.

Dia 13 del mismo mes falleció en Llummayor D. Bernardo Mut y Salvá titular de la misma á la edad de cuarenta y cinco años.

A. E. R. I. P.

PALMA DE MALLORCA.
Imprenta de Villalonga.